

VERSEK.

Írta: Juhász Géza.

(Mutatvány a Napkelet verspályázatából.)

Atlantiszi kagylók.

(1918.)

Mikor Atlantisz az örvénybe tördelözött,
szóltan cikáztak ott meredt szemű halak,
de a kagylók füle fogékonyan megőrzött
minden meddő sikolyt a süket ég alatt.

Arany ormukat a tornyok fövényre hányták,
a tigris nyávvogó, korcs macskaként riadt,
lemálló balkonon őrzöngtek karcsu lánykák,
s vagdalták ladikért egymást a férjiek.

A kagyló nyugtalan zúg és zenél azóta.
Kiváncsian neszel a partok utazója
s belemorajlik egy döbbszent szomorúság.

De hány szív érzi ki e hangfogós sirámból,
hogy egy hörgő napon mint habzsolták falánkul
tengeri farkasok a szent aggok husát?

Föld és tenger.

Föld vagyok én, ölelő Társam, s te a milliom arcú
Vízanya, — színváltó tengered órad, apad.
Mártsak bár halovány olajágot, ezüstmezű mirtuszt
kék tükrödbe s arany-héju narancs zamatát,
űzzem a pillangót lágy partodon enyhe szelemmel,
vagy vihar-öklömmel rázzam acélfontod,
hogyha virághimes öltönyömet ledobom, leszek újból:
Föld a mohos sziklán s barna banán gyökerén.
Ám te a Tenger vagy, főlészíned nyugtalanul ring,
szirteim ostromlod, paskolod öbleimet.
Néha szívárványnak kölcsönzöd tarka ruháid,
— még tarkább leszel úgy: lényeged az. Vagy: arany,
kármin, sárga, kobalt, lila, szürke, rózsza, ezüst, zöld
s éjtszaka villózo, míg feketék a színek.
Eszményképed a bűvész hold, ki cseréli alakját,
kedved apályával hunyt sugarát jelölöd.
Akkor nem bánod, hogy látom öledben a gyöngyös
kagylót s a komoran látogató üreget,

melyben a vészölcsér kavárog: könnyelmű halásznép
 sirkamrája, hol a tengeri rák lakomáz.
 Szánva követ gondom, míg elhúzódba bolyongasz,
 csurgó zárlonyokon vérzeni talpaidat,
 ám, ha jelém fordulsz, várlak biztos szerelemmel:
 a mindig ugyanegy-alkatu Föld vagyok én.

Keringő kicsi zápor.

Kis zápor ömölt, szaporán
 keringve az utca porán,
 mint fecske suhog, csak alig
 horzsolva szemem falait,
 erdőm mohos oszlopait,
 lankámon a szőke buzát,
 jenyőm keserű tobozát,
 bűm dór-stilű portikuszát;
 most zárt kapujára cikáz
 s míg lábhegyen elkarikáz
 szegfű-szagu lesz s rezedás
 nyomán a lehült levegő
 s csillagzik a tar temelő.

Sokfajta termés.

Ledülök a szőlő közt. A tőke
 titkos műhelyen vegyíti már
 a piros vérű bogyót s a szőke
 fürtöt, mellyel őszkor megkinál.

Száz-ízű homok, gazdag jivérem,
 lassan eggyé olvadok veled.
 Én csobogatom a venyigében
 a halványkék, lüktető eret.

Ha nap ömlik, vagy harmat szital rám,
 duzzadó erőm formát keres,
 s esőppjeimből mélytüzű szívárvány
 tarka iva lobban: lángveres

saszla, sötét izabella, sárga
 rizling és egres-zöld muskotály,
 majdan mézes must a présbe zárva,
 híg pipázó bor s ezüstpohár

telt aszúja, erjedt, lomha törköly
 karmos szesze. S mindez szüntelen
 szívárog az egyanyagú földből
 a sokfajta szőlőgyökereken.

Király a fergetegben.

Gyilokrejtve, észrevétlen surrannak a földre lódull
 ég felhői, kormos arcú, félelmetes banditák.
 Lenn gyanútlan nyüzsg a város: mankón a rongyházi koldus,
 bokrétás kocsin a násznép, usztatóban a libák.

Most egy rezzenés. A téren fölbuzog a por-szökőkút,
 kornyikáló szélkandúrok buknek ki az ormokon,
 hírlelvén: a pléhsatornán nemsoká csörgő eső jut
 s kénzsaqú villám kuszik le a füstölgő tornyokon.

Ám a selymes nyoszolyólány, a kiélt szobrász, a dupla
 állú malmos megy tovább és méla nyugdíjas totyog;
 karsu tortával merészen jurakszik a fürge kukta,
 míg kinyalt köriratára szögletes jég nem kopog.

Futna már az aktaláskás ügyvéd, átjett kalapját
 rejti-óvja a tanárné, szitkozódnak a kofák;
 a kocsis portyázni lódul nyakbehúzva; megrohanják
 a villamost, — s a kölyökhad tócsaverve jut tovább.

Csak egy úti kósza lépdél csapzott egégnél fakóbban,
 gögje, mint király, kifaró méltósága mint a gép.
 Bóiogat elismerőleg: «Sikerült vihar valóban!
 Pompás mennykövek! S e dörgés!... Brávó! jól csináltad, Ég!»

Igy vonul kegyes királyként. Nem zavarja jég-parittyá:
 a Mindenség szétzúzódhat, romján ő el nem fogul.
 Bár a sár arcába köpköd, az orkán dühöngve szidja,
 «Központod vagyok, derék Föld!» — hajtja egyre konokul.